

ΠΙΚΡΑ ΛΟΓΙΑ

Μαύρη ὁ θάλασσα, τί σκούζεις
Στῆς Νυχτὸς τῇ σιγαλίᾳ
Καὶ σκορπῆς τὰ φρόνιμά σου
Στοῦ γυαλοῦ τὴν ἀγκαλιά;

Ὡ θαρρῶ, πὼς νεκρορραίνεις
Μέσ' οἱ κύφου τῇ σιωπῇ
Δυὸ κορμιά που ἔχει ἀφανίσει
Τῶν Ἀνέμων σου ἡ ριπή.

Κ' εἶσαι ἡ Φόνισσα, δίου φέρονται
Δουλονόμια τοῦ νεκροῦ,
Ποῦ ἐκρυφόπνιγε σὺ πλάττω
Τοῦ Πελάγου τοῦ πικροῦ.

Σπίτες Νοεβ. 1905.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

Ο,ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ

Ὁ Ὀλυμπος καὶ ὁ Κίσαβος... Δηλ. ὁ κ. Πολ. Δημη-
τρακόπουλος καὶ ἡ «Ἑσπερινή» τσακωθήκανε γιὰ τὸ
«Ναζωραῖον», τὸ πενταρολογικὸ ἀνάγνωσμα ποὺ δημοσίευσεν
ὁ Δημητρακόπουλος στὴν «Ἑσπερινή», καὶ ἀναγκάστηκε
νὰν τὸ μετακομίσει στὸ «Σκρίπ», ὅταν ἡ «Ἑσπερινή»
τοῦδωσε τὰ παπούτσια στὸ χέρι.

— Ἐπειδὴ ὅμως ἡ «Ἑσπερινή» ἔβαλε κάποιον συν-
τάκτη τῆς κ' ἐγραψε τὴ συνέχεια τοῦ «Ναζωραίου» (τέτα-
ρα μὲτα μὲτα τὰ γράφουν κ' οἱ μπαλωματῆδες
ἀκόμα). ὁ Δημητρ. θύμωσε κ' ἔβρισε τὴν «Ἑσπερινή». **Καὶ ἡ «Ἑσπερινή»** τοὺς φοβέρισε (ἡ «Ἑσπερινή» 19 Δεκ.
σελ. 3, στὴλ. 7) πὼς ἂν τολμήσει καὶ ἐκγράψει θὰ δη-
μοσιέψῃ τὴν «ἐκθεσὶν τοῦ Πάνου Κολοκοτρώνη ἄλλοτε
διοικητοῦ τῆς Σχολῆς τῶν Εὐελπίδων» (γιατὶ ὁ κ. Δη-
μητράκ. εἶχε σπουδάσει ἄλλοτε σὺν σκελετοῖς αὐτῷ) καὶ
ἐμίαν ἀπόφασιν κάποιου Στρατοδικείου» (γιατὶ ὁ κ. Δη-
μητρ. εἶχε χρηματίσει ἄλλοτε, πρὶ δηλ. καταγγέλλει στὸ
Πανελλήνιο τοὺς δημοτικιστὰς γιὰ προροδοτές, καὶ ἀ-
ξιωματικὸς τοῦ Πεζικοῦ).

— Κ' εἶσαι μὲ μιά φοβέρα πῆρε τέλος ὁ διασκεδασι-
κώτατος αὐτὸς καυγάς.

— Μὲ τὸ φύλλο αὐτὸ τελιώνει καὶ ὁ τρίτος χρόνος
τοῦ «Νουμά». Ὅσοι λοιπὸν ἀπὸ τοὺς κ.κ. συντρομητὰς,
δὲ μᾶς στείλαν ἀκόμα τὴ συντρομὴ τοῦ 1905, τοὺς πα-
ρακαλοῦμε νὰ μᾶς τὴ στείλουν, ἀφοῦ μάλιστα ἡ συν-
τρομὴ πλερώνεται μπροστὰ.

Ο ΙΔΙΟΣ

Ο ΝΟΥΜΑΣ
ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΡΟΜΗ

Γιὰ τὴν Ἑλλάδα Δρ. 10.—Γιὰ τὸ ἔξωτε-
ρικό φρ. χρ. 10

20 λεφτὰ τὸ φύλλο λεφτὰ 20

ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ: Στὰ κδόκια τῆς Πλατείας Συν-
τάγματος, Ὁμόνοιας, Ὑπουργείου Οἰκονομικῶν
Σταθμοῦ Τροχιοδρομίου (Ὁφθαλματρεῖο), Σταθμοῦ
ὑπόγειου Σιδηροδρόμου (Ὁμόνοια), στὸ καπνοπω-
λεῖο Μανωλακάκη (Πλατεία Στουρνάρα, Ἐξάρχεια)
στὸ βιβλιοπωλεῖο «Ἑστίας» Γ. Κολάρου.

Ἡ συντρομὴ πλερώνεται μπροστὰ κ' εἶναι ἐνός
χρόνου πάντα.

ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ

ΚΑΙ

ΠΡΑΜΑΤΑ

Η «ΑΚΡΟΠΟΛΗ»

τῆς περασμένης Κυριακῆς (σελ. 2, στὴλ. 7)
δημοσίεψε τὰκόλουθο ἄρθρο:

Παρακαλοῦμεν ὅλους τοὺς ἀνταποκριτὰς μᾶς καὶ
τοὺς συνεργάτας μᾶς νὰ συμμορφώνονται κατὰ τὸ
γενικὸν μὲ τοὺς γλωσσικοὺς κανόνες τῆς «Ἀκρο-
πόλεως».

Νὰ παρατηροῦν μιά γιὰ πάντα ἀπὸ δοτικές,
ἀπαρέμφατα, παρακειμένους, ἀναδιπλασιασμούς, ὑ-
περσυντελικούς· ἀπὸ τὰ ἦν, ἐστίν, ὅς, κατειο-
γασάμην καὶ τῆς ἄλλης ἀναγούλης τῶν σοδαρῶν
ἀγορητῶν τῆς Βουλῆς.

Ἀναγκάζομεθα νὰ ἔχωμεν ἰδιαιτέρον συντά-
κτικὴν νὰ διορθῶν αὐταῖς τῆς ἀπαισίας ἐλληνικούρας.

Πᾶσι τελείως, εἶνε γεγονός· ὅτι ἀρχαῖοι Ἑλ-
ληνες δὲν εἴμαθα, ἀλλὰ νῦν Ἕλληνες μὲ δική μας
γλῶσσαν, δική μας ζωὴν, δική μας γραμματικὴν, δική
μας ψυχὴν.

Ἀλλὰ... νὰ μὴν τὸ ξεχνῶμε καὶ αὐτὸ μεταξὺ
τῶν νέων Ἑλλήνων μαλλιαροὶ εἶνε μόνον οἱ παπᾶδες
καὶ αἱ γυναῖκες. Οἱ ἄλλοι, πλὴν τοῦ κ. Ψυχάρη

τοῦ δημιουργοῦ τῆς δημοτικῆς ἀναγούλης καὶ τῶν
ὁπαδῶν του, εὐρισκόμεθα εἰς φιλικωτάτας σχέσεις
μετὰ τὰ κουρεῖα.

Ἡ ἴδια ἡ «Ἀκρόπολις» στὸ φύλλο τῆς
Δευτέρας, σὰ νὰ μὴν τὴ φτάνανε ὅσα εἶπε τὴν
Κυριακὴν, δημοσίεψε καὶ αὐτὰ τὰ χαριτωμένα:

Ὁ καυμένος ὁ εὐζωνος Γ. Κ. Φασούλης, τρίτος
μάρτυς εἰς τὴν δίκην τοῦ Βαρθολαίου. Ἐνὰς εὐστα-
λὴς λοχίας ὡς ἐκεῖ πάνω, ποῦ σκόρπιζε μέσα στὴν
αἴθουσα, κατὰ τὴν ἐκφρασὶν τοῦ πρακτικογράφου
μας, ρομφελιώτικη λεβεντιά, τί τὴν ἤθελε τὴν κα-
θαρεύουσιν ποῦ τοῦκοψε τὴν λεβεντιά καὶ ἐλάττωσε
τὸν πρὸς αὐτὸν θαυμασμὸν τῶν παρόντων; Τὴν ἤθελε
τὰ παῖδι, ὁ εὐζωνος ποῦ ποτὲ δὲν παῖδι, ἀλλὰ κτυπᾷ
καὶ ταλιαρίζει;

Διὰ νὰ ἀναγκασθῇ εἰς τὸν πρόεδρον ἐρωτήσαντα
αὐτόν:

«—Εἶδες κανένα ἄλλον ὑποπτον ἐκεῖ; Νὰ
ἀπαντήσῃ:

—Δὲν εἶχα τὴν ἀντίληψιν νὰ ἰδῶ.

Διότι αὐτὴ εἶναι ἡ καθαρεύουσα. Σεμναλίζει
τὸν ἄνθρωπον. Τὸν κάνει νὰ λέγῃ ἀνοησίες.

Ἀλλ' αὐτὴ εἶνε καὶ ἡ μαλλιαρὴ. Ἀπομωραί-
νει τὸν ἄνθρωπον. Τὸν κάνει... Ψυχάρη!

Αὐτὰ λέει ἡ «Ἀκρόπολις». Ἐμεῖς λέμε
τώρα πὼς ἡ ἴδια ἡ «Ἀκρόπολις» σὺν 88 ξα-
νατόπως ἀλάκαιο τὸ «Ταξίδι» τοῦ Ψυχάρη
πὼς ἡ ἴδια ἡ «Ἀκρόπολις» δημοσίεψε τὸ με-
ταφρασμένο Βαγγέλιο· πὼς ἡ ἴδια ἡ «Ἀκρό-
πολις», ἅμα βγήκε ἡ «Ἰλιάδα» τοῦ Πύλλη,
ἐγραψε πὼς πρέπει νὰ γορρασιεῖ ἀπὸ τὴν Κυ-
βέρνησιν καὶ νὰ μοιρασθῇ στὸ στρατό, γιατί
μόνο μὲ τὴ μεταφρασμένη «Ἰλιάδα» δὲν φτειά-
ζουμε στρατὸ καὶ ὄχι κτλ. πὼς ἡ ἴδια ἡ «Ἀ-
κρόπολις» ἐγραψε κάποτε—καὶ τὴν εὐχαριστοῦ-
με καὶ ἄλλη μιά φορά τώρα—ὅτι «ὁ Νουμάς»
πρέπει νὰ διαβάζεται ἀπὸ ὅλους τοὺς Ρωμιοὺς·
πὼς ἡ ἴδια ἡ «Ἀκρόπολις» προχρὲς ἀκόμα
ξανατύπωσε τὴν «Ἐργάνη» τοῦ Ἑρμῆ, ἀνα-
κηρύχοντάς τὴν ποίημα «πολιτικώτατο, προ-
γραμματικώτατο, ἀναγεννητικώτατο»· πὼς ἡ
ἴδια ἡ «Ἀκρόπολις» στολίστηκε τίς προάλλες
μὲ τὸ ἀθάνατο ποίημα «Ὁ γυρισμὸς τοῦ Βα-
σιλιά», γραμμένο ἀπὸ δημοτικιστὴν· πὼς ἡ ἴδια
ἡ «Ἀκρόπολις»... μὰ ποῦ νὰν τὰ θυμῇ καὶ
νὰν τὰραδιάσει κανεὶς ὅσα ἐγραψε ἡ «Ἀκρό-

Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΥ

Ο ΑΣΩΤΟΣ*

Ἡ ΕΛΠΙΔΑ (ἀνέβει σὺν κόμο του καὶ τοῦ μι-
λάει γλυκά). Ἐρχάσε τα... Αἰ, Ἀποστόλη μου;
Ἐγὼ εἶμι ἄλλος ἄνθρωπος... Δὲ φαντάζεσαι...

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΗΣ (νιγίζει ἀπάνου, ἔτσι σὰ
θυρωμένος). Τὸν εἶδες;

Ἡ ΕΛΠΙΔΑ (πάντα γλυκά). Αἰ... Τὸν εἶδα...
Μαζὶ εἴμαστε κάτου στὴν κυλῖνα...

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΗΣ. Ὅστε αὐτὸς ὁ κουρελιάρης
ποῦ μᾶς εἶπε ἡ Μαριώ...

Ἡ ΕΛΠΙΔΑ. Αὐτὸς εἶτανε... Ὁ ἀδερφός μας...
Ὁ Γιάννης μας. Γέρασε... Δὲ θὰν τονε γνορίζ-
σεις... Ὅλο γλῶσσα στάζει τὸ στόμα του... Ὁ φτω-
χούλης ὁ Γιάννης μας...

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΗΣ (τραβιέται ἀπὸ κοντά της).
Ὁφ!.. Τώρα ποῦφαγε τὰ λεφτά... Ἐρεῖ αὐτὸς ἀπὸ
τέτλια... Γιὰ θεατρίνος ἔκανε...

Ἡ ΕΛΠΙΔΑ (πάει πάλι κοντά του). Ἀφισέ τα

* Καίταξε φύλλα 176 καὶ 177.

καὶ καράβια καὶ ἄλλα, ἐμεῖς ὅμως συμμάχους
πιστούς, ποῦ δὲ θὰ παραδώσουμε — ὅχι — στοὺς
Ἀθηναίους, μήτε μὲ δίκας θὰ κριθοῦμε καὶ μὲ λό-
για ὅταν κ' ἐμεῖς δὲ ζημιωνόμαστε μὲ τὰ λόγια,
παρὰ σύντομα ἂς βοηθήσουμε καὶ μ' ὅλα μας τὰ
δυνατά. Ὡραία ἐρμήνια ἀλήθεια ἀρτὴ, πὼς πρί-
πει νὰ συλλογιζόμαστε σὰ μᾶς ἀδικοῦν ὅσοι εἶναι
ν' ἀδικήσουν, ἀφτοὶ καλῶς ἂς συλλογιζοῦνται ἐκὰς
καὶ ξανά. Ψηφίστε λοιπόν, ὦ Λάκωνες, τὸν πό-
λεμο ὅπως ἀπαιτεῖ ἡ τιμὴ τῆς Σπαρτῆς, καὶ μὴν
ἀφρίστε μήτε τοὺς Ἀθηναίους νὰ μεγαλώσουν οὔτε
ἂς μὴν καταπροδώσουμε τοὺς συμμάχους, παρὰ —
πρῶτα οἱ θεοὶ — ὁμρόσ! καὶ ἂς μετρηθοῦμε μὲ τὸν
ἀδικητὴν.

Καὶ σὰν ἀπομίλησε, ἔβαλε ὡς ἔρορος τὸ ζήτη-
μα στὴ συντυχίᾳ τῶν Λακωνῶν. Κι' ὅτα φώναξαν —
γιατὶ ψηφίζουμε μὲ φωνή, ὅχι μὲ ψήφους — καμώ-
θηκε πὼς δὲν ξεχωρίζει τὴ φωνὴ πᾶς ἡ μεγαλύ-
τερη, παρὰ μὲ τὸ σκοπὸ νὰ φανεῖ ἑξέστης ἡ ἀπό-
φασιν καὶ ἔτσι νὰ καταπιστοῦν πρὸς πρόθυμα τὸν
πόλεμο τοὺς εἶπε «Ὅποιος σὰς νομίζει, ὦ Λάκωνες,
πὼς κόπηκε ἡ εἰρήνη καὶ πὼς ἀδικοῦν οἱ Ἀθη-
ναῖοι, ἂς τραθηχτεῖ κατὰ κεῖ» (181 — καὶ ἔδειξε

κάποιον τόπο — αἴπιος δὲ νομίζει, ἀπέναντι). Κι' ἐ-
κεῖνοι σηκώθηκαν καὶ χωρίστηκαν, καὶ βγήκαν πολὺ
περισσότεροι ὅσοι νόμιζαν πὼς κόπηκε ἡ εἰρήνη. Τό-
τες ἐκράξαν τοὺς συμμάχους καὶ εἶπαν, ἡ δικὴ τους
γνώμη εἶναι πὼς ἀδικοῦν οἱ Ἀθηναῖοι, θέλουν ὅμως
νὰ προσκαλέσουν καὶ τὸ σύνολο τῶν συμμάχων καὶ
νὰ προσβάλουν τὸ ζήτημα, ὥστε ὕστερα ἀπὸ γενικὴ
σκέψιν νὰ κάνουν τὸν πόλεμο, ἂν ἀποφασιστεῖ. Ἔτσι
οἱ συμμάχοι, ἅμα τὰ κατόρθωσαν ἀφτά, μίσεψαν
πίσω στὸν τόπο τους, καθὼς κατόπι καὶ τῶν Ἀ-
θηναίων οἱ ἀποσταλμένοι ἀφοῦ κοίταξαν τὴ δουλιὰ
ποῦ τοὺς ἔφερε στὴ Σπάρτη. Κι' ἡ ἀπόφασιν ἀρτὴ
τῆς ἐκκλησίας εἶνε ὅταν ἔτρεχε τὰ 14 χρόνια ἡ
τριαντάχρονη εἰρήνη ποῦ εἶνε ὕστερα ἀπὸ τὰ
Ἑβραϊκά.

88. Καὶ ψήφισαν οἱ Λάκωνες πὼς κόπηκε ἡ
εἰρήνη καὶ πὼς πρέπει πόλεμος ὅχι τόσο γιατί τοὺς
ἐπείσαν τῶν συμμάχων τὰ λόγια, ὅσο γιατί φοβόν-
τουσαν τοὺς Ἀθηναίους μήπως παραδυναμώσουν,
θερῶντας πὼς τὰ περισσότερα ἑλληνικὰ μέρη τοὺς
εἶχαν κίδλας πῆσει στὸ χέρι.

ΑΛΕΞ. ΠΑΛΛΗΣ

ἐπ' ἐκεῖνα (ἐπείκεινα), ἐπὶ θάτερα, ἐπὶ τὰδε, ὑπὲρ
ἐκεῖνα, κατ' ἐκεῖνα κτλ.

(48) ἐς ἐκεῖνο τὸ χωρίον. Θαρρῶ ἐς ἐκεῖνα. Ἔτσι

πολη» καὶ θὰ γράφει ἀκόμα — καλὰ πάντοτε — γὰρ τὸν Ψυχάρη καὶ τοὺς ὁ παθὼν τοῦ, ποὺ τοὺς βρῖσκει σήμερα γελοῖους καὶ μωροὺς!

Δίχως ἄλλο ὁ κ. Γαβρηλίδης θὰ λείπει ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, γιὰτὶ ἂν εἴτανε δῶ καὶ διάβαζε τὴς ἀδιάντροπες βρισιῆς ποὺ γράφει ὁ ἀνόητος αὐτὸς συντάχτης τοῦ καὶ τοῦ ρεζίλεψε τὸ φύλλο, θὰν τὸν ἄρπαζε ἀπὸ τὸ σβέρο καὶ θὰν τὸν πετοῦσε μὲ τὴς κλωτσιῆς δὲξω ἀπὸ τὸ γραφεῖο του.

Ὁ συντάχτης αὐτὸς τῆς «Ἀκρόπολης» — καὶ ἂς τὸ μάθει ἀπὸ μᾶς ὁ κ. Γαβρηλίδης — ἢ τρελλὸς εἶναι ἢ τσαρλατάνος — ἢ τόσο τσαρλατάνος ποὺ κάνει τὸν τρελλὸ γὰρ νὰ ξεγελάει τὸν κόσμο.

Υ. Γ. Ἡ ἴδια ἢ «Ἀκρόπολις» τὴν περασμένη Πέμπτη (σελ. 2, στήλ. 4) γράφει τὰκόλουθα:

Καὶ τὴν πριγκιπέσσαν Σοφίαν τὴν ἔμαθαν νὰ ἑμιλῇ τέτοια Ἑλληνικά; Ὡς τὰ ἐξῆς:

Πρὸς τοῦτο πρέπει νὰ μεταβληθῶσιν ἅπαντες οἱ κλίβανοι.

Ἀφ' οὗ ἐκ τῶν ὀδοτήκοντα κλίβανων οἵτινες νῦν λειτουργοῦσι.

Κτλ. κτλ.

Τότε ὅλοι οἱ ἄλλοι ἑμεῖς ποὺ μιλάμε Ἑλληνικά εἴμεθα χαμᾶληδες;

Νὰ σταύρη νὰ στείλῃ εἰς τὴν πριγκιπέσσαν ὁ κ. Ψυχάρης τὸ «Γαξιδί» του, τὴν δευτέραν ἐκδοσιν, ἥτις μᾶς ἔλθε φρεσκοστῆ. Κἄντι θὰ ὠφελήσῃ τὴν Ὑψηλότητά της καὶ ἂς ἔχῃ καὶ μερικὰς μούρλες.

Ἄλλ' εἰς μίαν σελίδα του θὰ ἴδῃ ἢ πριγκιπέσσα μίαν ἐξόχως ἐκφερομένην ἰδέαν· ὅτι ἔχει οἱ δημοτικιστῆ, ἀλλ' οἱ καθαριστῆ τῶν ὁπίων τὸ λεκτικὸν τὴν ἐδίδαξαν, κατέστρεψαν τὴν ἀρχαίαν γλῶσσαν.

Διότι ἀρχαία γλῶσσα εἶνε ἐκείνη ποὺ ἐμόρφωσε ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς ἀπὸ δύο χιλιετηρίδων ἕως σήμερα. Διότι βέβαια τὴν γλῶσσαν αὐτὴν δὲν τὴν ἐπενήσεν οὔτε ὁ Σολωμός, οὔτε ὁ Βαλαωρίτης, οὔτε ὁ Χριστόπουλος, ἀλλ' αὐτὸς αὐτότατος ὁ ΛΑΟΣ ἀπὸ αἰῶνα εἰς αἰῶνα καὶ ἀπὸ χιλιετηρίδα εἰς χιλιετηρίδα.

Ἐνῶ τὴν καθαρεύουσαν κῆσαν καὶ σοὺ τὴν ἐσκάρωσαν, ὡ πριγκιπέσσα, μὲ τὰ λεζικά καὶ τοὺς κλασσικοὺς οἱ δασκάλοι.

Αὐτὸ ποὺ λέγαμε δηλαδὴ! Ὅσα γράφει ὁ

καὶ δὲν ἔχεις δίκιο... Θὰ πιστέψῃς κ' ἐσύ ἄμα τὸν δῆς...

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΗΣ. Ἐγὼ νὰν τὸν δῶ; Ἐγώ;.. Αὐτὸ δὲ θὰ γίνῃ ποτέ!.. Ποτέ!..

Η ΕΛΠΙΔΑ. Σῶπα, καλέ, καὶ θὰ γίνῃ... Ὁ καλὰσεῖς τὸ χατῆρι τοῦ πατέρα; Ὁ κακοκαρδίσεις τὴ γυναικούλα σου; Ἐλα δά!.. Κακὸς δὲν εἶσαι, Ἀποστόλῃ μου...

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΗΣ (ποὺ ἀρχίζει νὰ πέφτει). Κακὸς δὲν εἰμαι, μὰ θὰ γίνω... Νὰ μὴν παρουσιαστῇ μπροστά μου ὁ ἄσματος...

Η ΕΛΠΙΔΑ (γελαστό). Καλὰ... Καλὰ... Δὲ θὰ παρουσιαστῇ... Νὰ κοιτάξουμε τώρα πῶς θὰ παρουσιαστῇ στὸν πατέρα... μὲ ποῖο τρόπο... ἔτσι ποὺ νὰ μὴν τοῦρθεῖ σὺν ξαφνικὸς τοῦ πατέρα ὁ ἐρχομός του...

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΗΣ. Ἐξέρω κ' ἐγώ!.. Πῶς νὰ γίνῃ; Ὁδὴγα με ἐσύ...

Η ΕΛΠΙΔΑ. Νά, πῆγαινε μέσα... περίμενε νὰ ξυπνήσῃ... Ἀμα ξυπνήσῃ πιάσε τοῦ κουβέντα γιὰ τὸ Γιάννη... Πές του πῶς κ' ἐσύ τὸν λυπᾶσαι καὶ τὸν σύχωρᾷς...

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΗΣ (θυμωμένα). Ἐγὼ νὰν τὸν σύχωρῶ; Ποτέ!

Η ΕΛΠΙΔΑ (γελαστό). Δὲν εἴπαμε νὰν τὸν

ἴδιος ὁ κ. Γαβρηλίδης γράφει πράματα γενναῖα καὶ φρόνιμα, καὶ ὅταν ἀφίνει τοὺς συντάχτες τοῦ νάνακατόνουνται σὲ τέτια ζητήματα, ξένα ὁλωςδιόλου ἀπὸ τὸ ρεπορτάζ, τοῦ τὰ θαλασσῶνουν καὶ γράφουν, τι τοὺς κατεβεῖ.

Οἱ «μερικὲς μούρλες» ποὺ ἔχει τὸ «Ταξιδί» εἶναι χωρατὸ Γαβρηλίδικο.

ΕΤΥΧΕ

νὰ διαβάστε τὸ «τιμολόγιον τῶν ἐν τῷ Δενδροκομείῳ Χαλανδρίου πωλουμένων φυτῶν», ποὺ δημοσιεύεται ποὺ καὶ ποὺ στὴς φημερίδες; Ἀξίζει νὰν τοῦ ρήξετε μιὰ ματιά γιὰ νὰ δεῖτε τί ὁμορφα πράματα ποὺ πουλοῦνται ἐκεῖ. Νὰ λ. χ. Ἀχλαδέαι, Βερυκοκέαι, Καστανέαι, Κερκασέαι, Κυθωνέαι, Μεστυλέαι, Νεραντσέαι, Πιστακέαι, Ροδακινέαι, Γρυθελέαι, Μορέαι, Συκαῖαι, Τριανταφυλλέαι... καὶ καμιά ἄλλη καταλήξη.

Ἄν πᾶτε ἐκεῖ νὰ γράσατε καμιά Βερυκοκέαι, Νεραντσέαι, Συκαῖαι, Καστανέαι, ἢ δὲν ξέρομε τι ἄλλο, δὲ θὰ βρεῖτε. Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ πουλοῦνε μόνο — εἰ καὶ νὰν τὸ ξέρετε, γιὰ νὰ μὴν κάνετε ἄδικα τὸν κόσμο!

Ποὺ καταντήσαμε! Νῆχουμε καὶ λογιόματα φυτά.

ΔΙΟ

τὰ περιεργότερα τῆς δίκης τοῦ Κωσταγεράκη — ποῦναι γιομάτη περίεργα ἐπεισόδια καὶ περίεργα σημάδια τῆς πολιτικῆς καὶ τῆς κοινωνικῆς κακομοιρίας μας, γιὰ νὰ μὴν πῶμε σαπίλας μας — ἀπὸ τὰ περιεργότερα λοιπὸν αὐτῆς τῆς δίκης εἶναι καὶ τὸ αὐτοῦ γραφὸ τοῦ φονιά ποὺ δημοσίεζε κάπια φημερίδα.

Στὸ γράμμα του αὐτὸ ὁ φονιάς μιλώντας γιὰ τὸ Ντεληγιάννη τὸν λέει «ἀείμνηστον» καὶ συσταίνει στὴ Δικαιοσύνη νὰ ξετάσῃ ἔχι γιὰ ποῖο λόγο σκότωσε τὸν «ἀείμνηστον», ἀλλ' ἂν ὁ πατέρας του, ποὺ ἔκανε δημόσιος υπάλληλος, εἴταν πολιτικὸς φίλος τοῦ Ντεληγιάννη ἢ ὄχι.

Ἡ φημερίδα ποὺ δημοσιεύει τὸ αὐτοῦ γραφὸ τοῦ φονιά τὸ συσταίνει στοὺς ἐγκληματολόγους ἑμεῖς τὸ συσταίνουμε σ' ἐκείνους ποὺ ὑποστηρίζουν, καὶ μ' ὅλο τους τὸ δίκιο, πῶς ἡ πολιτικὴ στὸ Ρωμαῖκο θρέφει μὲ τόση στωργὴ τὸ ἐγκλημα, τὰ μονάκριβο παιδιὰ της.

συχωρέσεις... Νὰ κάνεις πῶς τὸν συχωρᾷς...

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΗΣ (ἥσυχα) Καὶ ὅστερα;

Η ΕΛΠΙΔΑ. Ὅστερα ξέρεις ἐσύ... Πές τοῦ πατέρα πῶς ὁ Γιάννης μπορεῖ νὰρθεῖ ἀπὸ ὧρα σ' ὧρα... Μπορεῖ νὰ βρεῖται καὶ στὴν Ἀθήνα... καὶ στὸ σπίτι μέσα... Ὅπως καταλαβαίνει... Βλέποντας καὶ κάνοντας. Ἐλα, πῆγαινε, ὧρα εἶναι! (Χτυπάει τὸ ἡλεκτρικὸ κουδούνι τῆς δώδεκας).

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΗΣ. Κ' ἐσύ;

Η ΕΛΠΙΔΑ (κοιτάζοντας ἀπὸ τὴν τζαμόπορτα). Νά, ἔρχεται ὁ δάσκαλος καὶ δὲ θὰ μείνω μονάχη...

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΗΣ. Καλὰ, πῆγαινε... Ἄν τύχει κ' ἔρθῃ καὶ ὁ Φωστήρας, πές του νὰ μὴ φύγῃ τὸν θέλω. (Φεύγει).

Η ΕΛΠΙΔΑ (ἀνοίγοντας τὴν τζαμόπορτα). Ἐλάτε λοιπόν... Τόση ὧρα σὲς περιμένουμε...

Ο ΔΑΣΚΑΛΟΣ (μπαίνοντας). Ἡ καλωσύνη σου! Ὅλοι καλὰ;

Η ΕΛΠΙΔΑ. Σὰ θέλει ὁ Θεός!.. Λόγου σας ὅμως κάτῃ φασκιωμένος στὸ πανωφόρι σας; Μὲ τέτια ζέστη!..

Ο ΔΑΣΚΑΛΟΣ (κατεβάζει τὸ γιανὸ τοῦ πανωφοριοῦ του ποὺ τὸν ἔχει σηκωμένο). Ἄ, ξέρετε, πάντα λίγη προφύλαξη δὲ βλάπτει... Μὰ ὁ ἀνιψιός μου; (Κοιτάζει δὲξω) Πῶς ἀργεῖ;

δὲ διορίστηκε νομάρχης καὶ καλὰ νὰ τὴν πάθει. Δυὸ φορές τὸν διορίσε ὁ Θεοτόκης καὶ βρῆκε τὸν μπελᾶ του ὁ ἄνθρωπος, γιὰτὶ ὁ Δάσιος εἶχε πάρει ἀνάποδα τὸ νομαρχιῶν, καὶ ἀντὶς νὰ κοιτάξῃ ὅπως ὅπως νὰ φτειάξῃ κόμμα, πᾶσαι μ' ὅλα τὰ δυνατὰ του νὰ φτειάνῃ, ὅπου τὸν στέλνανε, Νομό, ποὺ πάει νὰ παῖ, νὰ κυβερνάει μὲ τὸ Νόμο.

Τέτοιους ὑπάλληλους δὲν τοὺς χρειάζεται τὸ Ρωμαῖκο, τοὺς δίνει στ' αὐτὰ, γιὰτὶ τὸ ντροπιάζουν, καὶ νὰ γιὰτὶ ὁ Θεοτόκης, ποὺ τόσο Ρωμαῖκα μᾶς κυβερνάει καὶ λόγου του, ξεφορτώθηκε μὴ καὶ καλὴ τὸ Δάσιο. Ἄμὲ τί θαρρεῖτε; Προχτὲς ἀκόμα διαβάζαμε στὴς ἐφημερίδες, χωρὶς νὰ τρίβουμε τὰ μάτια μας, πῶς ὁ κ. τὰ διορίστηκε νομάρχης, ἔχι γιὰτὶ ἔχει καμιά ἱκανότητα, ἀλλὰ γιὰτὶ «προσέφερε» πολυτίμους ὑπηρεσίας εἰς τὸ κόμμα.

Τὸ κόμμα δὲ χρειάζεται ἱκανοὺς καὶ φιλότιμους ὑπάλληλους· χρειάζεται κομματάρχες καὶ γι' αὐτὸ ἀγκαλιάζει ὅποιον τενεκεὶ σκουριασμένο βρεῖ μπροστά του. Ρῆχτε μὴ μὰτιὰ στοὺς τελευταίους διορισμούς καὶ θὰν τοὺς μετρήσατε τοὺς τέτοιους τενεκεδες μὲ τὴ ντουζίνα.

Ο ΦΙΛΟΣ

καὶ συνεργάτης μας Ἀλέκος Πανταζῆς, δικηγόρος, ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀφοσιωμένους ἐργάτες τῆς Ἰδέας, λεβέντης ἀληθινὸς στὸ κορμὶ καὶ στὴν ψυχὴ, στεφανώθηκε τὴν περασμένη βδομάδα στὴν Πόλη μὲ τὴν Εὐρυδικὴ Μ. Μεζίκη, μορφωμένη καὶ καλόκαρδη κοπέλλα ποὺ τῆς ταίριαζε τέτιος λεβέντης γαμπρός, ἀφ' οὗ τοῦ μιᾶς σ' ἔλα, καὶ στὴν ψυχὴ καὶ στὴς ιδέες.

Τὸν ταιριασμὸ γάμο τους τὸν ἀφιέρωσαν στὴν Ἰδέα, ἀφ' οὗ τόσο ἐμῶρα καὶ τόσο Ρωμαῖκα τὸν ἀναγγεῖλανε στὴς φίλους.

Ο ΑΛΕΞ. Α. ΠΑΝΤΑΖΗΣ

ΚΑΙ

Η ΕΥΡΥΔΙΚΗ Μ. ΜΕΖΙΚΗ

ΣΤΕΦΑΝΩΗΚΑΝΕ

Στὴν Πόλη στίς 11 τοῦ Δεκέβρη 1905.

Εἶναι ὁ πρῶτος γάμος ποὺ ἀναγγέλλεται ἐς Ρωμαῖκα καὶ γι' αὐτὸ θῆναι καὶ καλοεξίκατος

Η ΕΛΠΙΔΑ (κοροδεφτικά). Μπα! Ὁ μὰς ἔρθε καὶ ὁ κ. Φωστήρας;

Ο ΔΑΣΚΑΛΟΣ. Ἐρχότανε μαζί μου, μὰ ἔμεινε κάτου, νὰ μοῦ ἀγοράσῃ τὴ χτεσινὴ «Νυχτερινή»... Δημοσιεύει ἕνα ἄρθρο σθεαρότατο γιὰ τὰ μεταφρασμένα Βαγγέλια μὲ τὸ ψευδώνυμο Δῆμ. Δῆμ...

Η ΕΛΠΙΔΑ (τάχα σοβαρά). Ἄρθρο τοῦ κ. Φωστήρα;

Ο ΔΑΣΚΑΛΟΣ. Νά!.. Δικό του!.. Γράφει καμιά φορά, ἄμα τύχῃ κἄνα ζήτημα πατριωτικό... Ἄ!.. Νά τοῦ!..

Η ΕΛΠΙΔΑ. Τί χαρὰ!

Ο ΦΩΣΤΗΡΑΣ (μπαίνει κρατώντας στυὰ χέρι φημερίδα καὶ στ' ἄλλο μπουκετάκι τραντάφυλλα). Τὴ φημερίδα στὸ σὺρ καὶ τᾶνθη στὴν Ἀφροδίτη! (Ὁ δάσκαλος παίρνοντας τὴ φημερίδα πάει καὶ κίθεται σὲ μικρὸ ντιβάνι καὶ ῥήχνεται στὸ διάβασι).

Η ΕΛΠΙΔΑ (παίρνοντας τὸ μπουκετάκι). Μὲ τρελλάνετε μὲ τὰ λουλούδια σας...

Ο ΦΩΣΤΗΡΑΣ. Νὰν τὸ πιστέψω;

Η ΕΛΠΙΔΑ. Λόγου σου πάντα ἀφιβάλετε γιὰ ὅλα...

Ο ΦΩΣΤΗΡΑΣ (γλυκοκοιτάζοντας τὴν). Καὶ μπορεῖ νὰ μὴν ἀφιβάλλῃ κανεὶς ὅταν ἔχει νὰ κάνῃ μὲ μιὰ τέτια Σφίγγα;

Ὅσοι βαρέθηκαν πιά τὰ ἀνδρόστατα «τελεσθήσαν οἱ γάμοι», τὰ ἀντήλλαξαν δακτύλιον ἀρραβώνος καὶ τὰλλα τὰ τέτια, τὰ δασκάλικα, ἔχουν τώρα τὸ ὁμορφο αὐτὸ μοντέλο καὶ μποροῦν ἑξίλογοι νὰ τὸ μιμηθεῖν.

Ο ΤΡΥΓΟΣ

Εἰς τὸν ἀδερφὸ μου Ἥλια.

Τί χαράς καὶ τί τραγούδια π' ἀντηροῦν δλόγυρά μου, Σιτὴ χαρὰ τῆς πλάσης ὅλης μεγαλύνει κ' ἡ καρδιά μου, Νὰ σὰς πῶ τί δοκιμάζω σὰν ἀκρτερῶ τὸν τρύγο, Θὲ νὰ πῶ καὶ θὰ νὰ ψάλλω, καὶ θὰ εἶναι πάντα ἴλιγο.

Νὰ χωριάσσεις κοπέλλες εἰς τ' ἀμπέλια πῶς πηδᾶνε Καὶ μέ χαρί τὰ σταφύλια πῶς ἀκούραστα τρυγᾶνε. Τὰ τσαμπιά παχιά, μεγάλα, μέ τὸ μέλι τους ποῦ στάζουν Ἀφ' τὰ χέρια στὰ καλάθια εἰς σωροὺς σωροὺς στοιδιάζουν,

Καὶ σ' ἀρχίζουν τὸ τραγούδι ποῦ μεθαίει καὶ σὲ λιγώνει Καὶ σ' ἀρπάζει, σὲ μαγεύει, σὲ κυριεύει καὶ σὲ λυώνει. Καὶ τρελλαίνεσαι γι' ἀγάπη, γιὰ τραγούδι, γιὰ κρασί, Καὶ σοῦ φαίνεται πῶς θάναί ἡ ζωὴ παντοτεινῇ.

Αὐτὰ μένουνε γιὰ πάντα τὸ κρασί καὶ τὰ τραγούδια, Ἀλλ, ἐμεῖς καὶ κείνες τόρα ποῦ σὰς φαίνονται ἄγγε-
[λουδία]
Θὲ νὰ φύγουμε ἀφ' τὸν κόσμον καὶ μὴ χάνετε καιρὸ Μὲν ἀδειάζετε τὸ ποτήρι διπλωτὸ κι ἀπανωτό.

Κι' ὁ καθένας ἄς τρυγήσῃ τὸ κορίτσι ποῦ τ' ἀρέσῃ Μάγουλο καὶ στήθῃ ἀφράτα καὶ δακτυλιδένια μέση, Ὅχι φράγισσα κοπέλλα κίτρινη σὰν τὴ χολέρα Ποῦ λατρεύει σὰν εἰκόνα τὸν καθρέφτη νύχτα μέρα.

Καὶ ὁ Χάρος ὅταν ἔλθῃ γιὰ νὰ πάρῃ τὴν ψυχὴ μου, Στὸ πλευρό μου θὰ ξανοίξῃ τὴν ἀχώριστη καλή μου, Θὰ τοῦ πῶ νὰ περιμένῃ, δύο δάχτυλα νὰ πιούμ, Μὲ κρατάει τὴν ἐπὶ ἥρα, μὲ κρασι θὰ χωριτοῦμε.

ΗΡΑΚΛΗΣ Α. ΣΤΑΥΡΟΣ

ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ ΜΟΛΙΒΟΥ

(Τῆς Μιτυλήνης)

Γ'.

Εἴταν μιὰ φορὰ δεκατρία ἀδέρφια, καὶ τὸ πρὸ

μικρὸ τῷλεσαν Δεκατρί. Μιὰ μέρα ἔσκηώθηκαν ὅλα τ' ἀδέρφια καὶ πῆγαν ν' ἐβρουν δουλειά. Σὰν κόντευε μεσημέρι περνοῦσαν ἀπὸ ἕνα χωράφι σπαρμένον σιτάρι, καὶ καθισάν ἐκεῖ νὰ ξεκουραστούν. Σὰν πέρασε κομμάτι βλέπουν ἕνα Δράκο κ' ἔρχεται κοντὰ των. Τί κάνετε αὐτοῦ, καλὰ παιδιὰ; τοὺς λέει. Τί νὰ κάνουμε, μπάρμπα, τοῦ ἀποκρίθηκαν, ἔρθαμε νὰ βροῦμε δουλειά. Τότ' ἐκεῖνος τὼν εἶπε, πῶς ἂν θέλετε, καθίστε σὲ μένα νὰ θερίστε τὰ χωράφια μου. Ἐκεῖνοι τὸ δέχτηκαν κ' ἔκαναν καὶ τίς συμφωνίες. Τοὺς ρώτησε τότες ὁ Δράκος ἂν εἶναι πεινασμένοι καὶ τοῦ εἶπαν πῶς δὲν ἔφαγαν ἀπὸ ἐφές. Ὑστερα τοὺς ρωτᾷ ἂν ξέρουν γράμματα ἢ ὄχι. — Ὅλοι ξέρουν ἀρεντικό, μόνο ἐγὼ δὲν ξέρω, εἶπε ὁ Δεκατρί. Καὶ τοῦπε ψέματα, γιατί κανεὶς δὲν ἤξερε ἐξὸν ἀπ' αὐτόν. Τότες ὁ Δράκος ἔγραψε στὴ γυναίκα του ἕνα γράμμα καὶ τῆς ἔλεγε: Αὐτὸς ποῦ σοῦ φέρνει τὸ γράμμα, νὰ τὸν σφάζῃς καὶ νὰ τὸν μαγειρεύῃς, γιατί θάχουμε τὸ βράδυ μουσαφίρηδες. Καὶ τῷδωσε στὸ Δεκατρί μὲ τὴν ιδέα πῶς δὲν ξέρε γράμματα, καὶ τοῦ εἶπε νὰ τὸ πᾶγῃ στὸν πύργο του. Ὁ Δεκατρί σὰν ἀπομακρύθηκε λιγάκι, ἔνοιξε τὸ γράμμα τὸ διάβασε κ' εἶδε πῶς ὁ Δράκος ἔγραφε νὰ τὸν σφάζῃ ἡ γυναίκα του. Ξεσκιᾷ λοιπὸν τὸ γράμμα καὶ γράφει ἕνα ἄλλο ποῦ ἔλεγε: Αὐτόν ποῦ σοῦ ἔστειλα, νὰ τοῦ δείξῃς ποῦ ἔχουμε βαλμένα τὰ φλουριά, νὰ τὸν ταγίσῃς μὲ τὰ καλλίτερα φαγιά, καὶ νὰ τὸν στείλῃς πίσω. Σὰν τὸ τέλειωσε ὁ Δεκατρί, τὸ βούλλωσε καὶ τὸ πῆγε στὸν πύργο. Ἡ Δράκαινα σὰν εἶδε τί τῆς ἔγραφε ὁ Δράκος, τῆς φάνηκε πολὺ παράξενο· μὰ θὲν μπορούσε νὰ κάνῃ κι' ἄλλιως. Τάχισε λοιπὸν τὸ Δεκατρί, τοῦδειξε ποῦ βάζουν τὰ φλουριά, καὶ τὸν ἔστειλε πίσω. Ὁ Δράκος σὰν εἶδε τὸ Δεκατρί νὰ ἔρχεται πίσω, πῆγε νὰ σκάσῃ ποῦ δὲν ἔκανε ἡ Δράκαινα ὅ,τι τῆς ἔγραφε. Τονε ρωτᾷ τί ἔκαμε, καὶ τοῦ λέει ὁ Δεκατρί: Αἱ, ἀρεντικό, ἐγὼ δὲ μπόρεσα ν' ἀντικρύσω στὸν πύργον· γὰρ γιζαν σκύλοι. Ἀκουσα μέσα φωνὴς κ' ἔφυγα πίσω. Ἀμὲ τὸ γράμμα, τοῦ λέγει ὁ Δράκος, τί τόκνες; Τί νὰ τὸ κάνω; Ἀπ' τὸ φόβο μου τὸ πέταξα. Τὰ πίστεψε αὐτὰ ὁ Δράκος, καὶ τοὺς λέει. Ἄιντε τώρα, παιδιὰ, νὰ πᾶμε στὸν πύργον, γιατί ἄρχισε νὰ βραδιάζῃ. Σὰν πῆγαν στὸν πύργον κ' ἔφαγαν, πλάγιασαν μιὰ σειρά ὅλα τ' ἀδέρφια, κ' οἱ κόρες τοῦ Δράκου, ποῦταν δέκα πλάγιασαν στὴν ἄλλη κάμαρα. Ὁ Δράκος, ποῦ εἶχε σκοπὸ νὰ τοὺς φάγῃ τὴ νύχτα, γιὰ νὰ τοὺς γνωρίσῃ καὶ νὰ μὴ

φάγῃ κατὰ λάθος τίς κόρες του, ἔβαλε στὰ προσκέφαλά των ἀπὸ ἕνα κουμάρι νερό, γιὰ νὰ τρώγῃ ἕναν καὶ νὰ πίνῃ ἕνα κουμάρι. Ὁ Δεκατρί ποῦ τὰ πονηρέφτηκε πῶς θὰ τοὺς φάγῃ τὴ νύχτα ὁ Δράκος, σηκώνεται, πηγαίνει στὸ μέρος ποῦ εἶταν τὰ φλουριά ποῦ τῷδειξε ἡ Δράκαινα τὴ μέρα, γαμίζει δύο τσουβάκια, τὰ βάζει στὴν αὐλή, ὕστερα παίρνει τὰ κουμάρια τὰ βάζει στίς κόρες τοῦ Δράκου, ξυπνᾷ τὰ ἀδέρφια του, καὶ φεύγουν. Ἐξω ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ Δράκου εἶχε μιὰ χρυσὴ μηλιά μ' ἕνα μῆλο ὁλόχρυσον ἀπάνω. Τὴν ὥρα λοιπὸν πόφευγαν, ἔκοψε ὁ Δεκατρί τὸ μῆλο καὶ τὸ πῆρε μαζί του. Σηκώνεται ὁ Δράκος τὰ μεσάνυχτα, πηγαίνει ἐκεῖ ποῦ βρῆκε τὰ κουμάρια, κι' ἀρχίζει νὰ τρώγῃ τίς κόρες του, νομίζοντας πῶς ἦταν οἱ μουσαφίρηδες. Σὰν ἔφαγε τίς κόρες του χωρὶς νὰ τίς γνωρίσῃ, πῆγε καὶ στὴ μάνα. Αὐτὴ ὅμως ξύπνησε καὶ φώναξε. Τότες ὁ Δράκος καταλαβε τί κακὸ ἔκαμε! Ἐτρεξε νὰ φτάσῃ τοὺς μουσαφίρηδες, μὰ αὐτοὶ εἶχαν πιά χαθῇ.

Ὡς τόσο τὰ δεκατρία ἀδέρφια σὰν ἔφυγαν ἀπὸ τὸ Δράκο πῆγαν σ' ἕνα Βασιλιά καὶ τὸν παρακαλῶσαν νὰ τοὺς πάρῃ δούλους. Τοὺς δέχεται ὁ Βασιλιάς καὶ τὸ Δεκατρί τὸν ἔβαλε νὰ σκουπίζῃ τὴν κάμαρά του. Τ' ἀδέρφια του ὅμως ζούλιαζαν γιατί, μαθῆς, νὰ τοῦ δώσῃ ὁ Βασιλιάς τὴν καλλίτερη θέση, καὶ γύρευαν νὰ τὸν καταστρέψουν! Κάθε φορὰ ποῦ τέλειωνε ὁ Δεκατρί τίς δουλιές του ἔβγαζε τὸ χρυσὸ μῆλο καὶ τῷπαίξε. Μιὰ μέρα τὸν ρώτησε ὁ Βασιλιάς, ποῦ τὸ ἔβρε αὐτὸ τὸ μῆλο, καὶ τοῦ εἶπε ὁ Δεκατρί πῶς τόκοψε ἀπὸ τὴ μηλιά τοῦ Δράκου. Τότες λέγουν τ' ἀδέρφια του. Αὐτὸς πῶς κλεψε τὸ μῆλο· μπορεῖ νὰ κλέψῃ καὶ τὴ μηλιά. Ἐρτυς τὸν διατάζει ὁ Βασιλιάς νὰ πᾶγῃ νὰ φέρῃ καὶ τὴ μηλιά. Ἐφυγε ὁ Δεκατρί τὴν ἴδια ὥρα, ὕστερα ἀπὸ μερικὲς μέρες ἔφερε μὲ πολὺ κόπο τὴ χρυσὴ μηλιά, καὶ τὴ ἔφτυψε ὁ βασιλιάς ἔξω ἀπὸ τὸ παραθύρι του. Σὰν εἶδαν τ' ἀδέρφια του πῶς γύρισε ζωντανός καὶ δὲν τὸν ἔφαγε ὁ Δράκος, εἶπαν μπροστὰ στὸ βασιλιά. Αὐτὸς πῶς κλεψε τὴ χρυσὴ τὴ μηλιά, μπορεῖ νὰ κλέψῃ καὶ τὸ χρυσοκεντημένο πᾶπλωμα ποῦ σκεπάζεται ὁ Δράκος. Ὁ Δεκατρί σὰν ἔκουσε τὸ βασιλιά νὰ τὸν διατάζῃ, νὰ φέρῃ καὶ τὸ χρυσὸ τὸ πᾶπλωμα τοῦ Δράκου, εἶπε στὰ πόδια του καὶ τὸν παρακαλοῦσε νὰ μὴν πᾶγῃ γιατί ἔλεγε εἶναι ἀδύνατον νὰ μπορέσῃ νὰ τὸ κλέψῃ. Ὁ Βασιλιάς ὅμως τοῦ εἶπε πῶς νὰ μὴν τύχῃ καὶ τὸν παρακαλῶσῃ ἄλλῃ φορὰ, νὰ μὴν πᾶγῃ ὅπου ἐκεῖνος θέλει, γιατί θὰ τὸν σφάζῃ.

Ἡ ΕΛΠΙΔΑ (τάχα παραπονοιάικα). Ἐλᾶτε τώρα... Τ' εἶν' αὐτὰ ποῦ λέτε; Τὰ δικὰ σας λόγια καταντᾶνε νιώσματα τίς περισσότερες φορές..

Ο ΦΩΣΤΗΡΑΣ (λιγωμένος). Τὰ δικὰ μου λόγια; Ο ΔΑΣΚΑΛΟΣ (διαβάζοντας μεγαλόφωνα)... «Καὶ θάνατεῖται ἡμέρα καθ' ἣν οἱ ἀπαίσιτοι ἐργάται τῆς κακοδαίμονίας μας θὰ παταχθῶσιν...» (Διανόησης τὸ διάβασμα). Νὰ σοῦ πῶ, ἀνιψέ μου, ἐδῶ ἔπεςες ὅζω...

Ο ΦΩΣΤΗΡΑΣ (στενοχωρημένος). Θεῖς μου!

Ο ΔΑΣΚΑΛΟΣ. Δὲν εἶν' Ἑλληνικά αὐτὰ ποῦ γράφεις, δὲν εἶν' Ἑλληνικά!.. Σ' τὸ εἶπα τόσες φορές! Νὰ διορθώσεις τὴ γλώσσα σου... Οἱ πρόγονοί μας αὐτὴ τὴ φράση θὰν τὴ γράφανε ἔτσι: Καὶ ἐλεύσεται ἡμᾶς μὲρσιμον καθ' ὃ παταχθῶσονται...

Ἡ ΕΛΠΙΔΑ (τάχα σοβαρά). Πεπαταχθῶσονται...

Ο ΔΑΣΚΑΛΟΣ (αὐστηρά). Ὅχι, κυρά μου! Δὲν εἶναι παρακείμενος... Εἶναι μέλλοντας παθητικὸς... (Παίρνει πάλι τὴ φημερίδα καὶ διαβάζει ἀπὸ μέσα του).

Ο ΦΩΣΤΗΡΑΣ (στὴν Ἑλπίδα). Ποῦ λέτε, τὰ δικὰ μου τὰ λόγια εἶναι γιομάτ' αἰλικρίνεια... Ἀχ, ἡ καρδιά μου βράσκειται πάντα στὰ χεῖλια ἀνεδασμένη...

Ἡ ΕΛΠΙΔΑ (γελώντας). Ἀν ἔχουν κ' οἱ δα-

σκάλοι καρδιά... Φανταστεῖτε ὅμως καρικατούρα, ἕνα στόμα μπουκωμένο μὲ μιὰ καρδιά, καὶ μάλιστα μὲ καρδιά δασκάλου...

ΦΩΣΤΗΡΑΣ. Καλὰ ποῦ δὲ σὰς ἔκουσε ὁ θεῖος μου... Μὰ ἐγὼ δὲν εἶμαι δάσκαλος...

Ἡ ΕΛΠΙΔΑ. Δίκιο ἔχετε... Μὰ καμὶά φορὰ δὲν ξέρω γιατί σὰς παίρνω γιὰ δάσκαλο...

Ο ΦΩΣΤΗΡΑΣ (εὐχαριστημένος). Μὲ κολακεύετε... Μὰ ἡ καρδιά μου...

Ἡ ΕΛΠΙΔΑ. Ποῦναί κρεμασμένη στὸ στόμα σας;

Ο ΦΩΣΤΗΡΑΣ. Ὅρεξῃ ἔχετε σήμερα...

Ἡ ΕΛΠΙΔΑ. Διαβολεμένη ὄρεξῃ!.. Δὲ φαντάζεστε... Σήμερα μάλιστα ποῦ συμβαίνει κάτι τόσο σοβαρὸ σίτιι μας...

Ο ΦΩΣΤΗΡΑΣ (μὲ ψευδοδιαφέρο). Σοβαρό;.. Τί σοβαρό; Δὲν κάνει νὰν τὸ μάθω κ' ἐγὼ;

Ἡ ΕΛΠΙΔΑ. Νὰν τὸ μάθετε... Εἴσατε ἄνθρωπος τοῦ σπιτιοῦ μας κι ὅλα μπορεῖτε νὰν τὰ μάθετε...

Ο ΦΩΣΤΗΡΑΣ (γλυκανάλατα). Τοῦ σπιτιοῦ σας βέβαια... Καὶ δικὸς σας... Τί συμβαίνει λοιπὸν;

Ἡ ΕΛΠΙΔΑ. Ἦρθε ὁ Γιάννης!

Ο ΦΩΣΤΗΡΑΣ (ξαφνιάζεται). Ὁ Γιάννης;

Ο ΔΑΣΚΑΛΟΣ (τὸ ἴδιο). Ὁ Ἰωάννης;

Ἡ ΕΛΠΙΔΑ. Ναι, ὁ Γιάννης... Καὶ μὴν τὰ ρωτᾶτε... Ὁ Ἀποστόλης εἶναι ἀνωκάτου... Ὑστερα μάλιστα ἀπὸ τὴ σκηνὴ μὲ τὸν πατέρα... τὴ θυμόσαστε... στὰ Βαγγελικά...

Ο ΔΑΣΚΑΛΟΣ (παρατώντας τὴ φημερίδα, σηκώνεται καὶ σιωπᾷ τὴν Ἑλπίδα). Τὴ θυμητικὴ βέβαια, καὶ τὴν καλοθυμητικὴ...

Ο ΦΩΣΤΗΡΑΣ. Τὴ θυμᾶμαι κ' ἐγώ...

Ο ΔΑΣΚΑΛΟΣ. Μιλᾶω ἐγὼ καὶ σῶπα...

Ο ΦΩΣΤΗΡΑΣ. Σωπαίνω, θεῖς μου...

Ἡ ΕΛΠΙΔΑ (σιγανὰ). Ὁ καημένος ὁ μπειμπές, πῶς τὸν ἀκούει!..

Ο ΔΑΣΚΑΛΟΣ. Δὲ λῶ, παραφέρθηκε τότε ὁ Γιάννης μὰ τὸν πεισματώτατε πολὺ... Ὁ γέρος μάλιστα μὲ τὴ στραβοκεφαλιά του...

Ο ΦΩΣΤΗΡΑΣ. Κ' ἦρθε δῶ ὁ Γιάννης; Τὸν εἶδατε; Δὲν ἔχει. Θὰν τοῦ γράψω ἄρθρο στὴ «Νυχτερινή»...

Ἡ ΕΛΠΙΔΑ. Πελωὶρξ εἴμαστε μαζί στὴν κουζίνα.

Ο ΦΩΣΤΗΡΑΣ. Στὴν κουζίνα; Τρέχω νὰν τὸν βρῶ...

Ἡ ΕΛΠΙΔΑ. Μὰ μπορεῖ τώρα νὰφυγε;

Ο ΦΩΣΤΗΡΑΣ. Ὁ Γιάννης νὰ φύγει ἀπὸ τὴν κουζίνα ὅσο θὰ καταλαβαίνει τὴ Μαριώ μέσα; Ὁ

Έκανε τότες ὁ Δεκατρίς μιὰ σκάλα κ' ἔνα πολὺ μακρὸ κατζούλι κ' ἔφυγε γιὰ νὰ φέρῃ τὸ πάπλωμα τοῦ Δράκου. Πῆγε ἀπ' τὸ παραθύρι τῆς κάμαρας τοῦ Δράκου, ἔβαλε τὴ σκάλα, ἀνέθηκε τ' νοῖζε, ὕστερα ἔβαλε τὸ κατζούλι καὶ τραβοῦσε σιγὰ σιγὰ τὸ πάπλωμα πάνω ἀπ' τὸ Δράκο. Σὰν κόντεψε νὰ τὸ τραβήξῃ ὅλο, ζύπνησε ὁ Δράκος, κατὰ λαβε πῶς εἴταν ξεσκεπασμένος, εἶδε ἀνοιχτὸ τὸ παραθύρι, νόμισε πῶς ξέχασε νὰ τὸ κλείσῃ καὶ πῶς ὁ ἀγέρας φύσηξε τὸ πάπλωμα. Καθὼς σηκώθηκε λοιπὸ νὰ τὸ κλείσῃ, ὁ Δεκατρίς πρόφταξε καὶ τραβήξε καὶ τ' ἄλλο μέρος τοῦ παπλωματιοῦ κ' ἔφυγε. Ἐκλείσε ὁ Δράκος τὸ παραθύρι, καὶ πῆγε νὰ πλῆγιάσῃ. Γυρνεῖ τὸ πάπλωμα νὰ σκεπαστῇ, μὰ φέξε ν᾿ ἄβρης! Τὸ θάρρεψε περιττὸ νὰ τρέξῃ, γιὰτὶ εἴξερε πῶς δὲ θὰ τὸν ἔβρῃ τὸν κλέφτη. Ὁ Δεκατρίς ὡς τόσο ἔφερε καὶ τὸ χρυσὸ πάπλωμα στὸ Βασιλιά. Τότες εἶπαν πάλι τ' ἀδέρφια του. Αὐτὸς πῶφρε τὸ πάπλωμα τοῦ Δράκου μπορεῖ νὰ φέρῃ καὶ τὸν ἴδιον. Πήγαινε, τοῦ λέγει ὁ Βασιλιάς, νὰ τὸν φέρῃς σὲ εἴκοσι μέρες τὸ πολὺ. Αὐτὴ τὴ φορά πῆρε μαζί του ἕνα πριόνι, ἕνα σφυρὶ κ' ἕνα τουρβὰ καρφιά. Πῆγε καὶ κάθισε ὅζω ἀπ' τὴν κὺλῃ τοῦ Δράκου κ' ἄρχισε νὰ πριονίζει. Ὁ Δράκος ἔκουσε ὅζω τὸ θόρυβο κ' ἔτρεξε νὰ δῇ τί εἶναι. Σὰν εἶδε τὸ Δεκατρί νὰ πριονίζει τὸν ρώτησε τί κάνει αὐτοῦ. Τί νὰ κάνω, μπάρμπα, τοῦ εἶπε ὁ Δεκατρίς. Ἐχομε ἕνα Δεκατρί μὲς τὸ χωριὸ καὶ δὲν ἀφίνει ἡσυχία κανενὸς, κλέφτει ἀπ' ὅλους ὅ,τι μπορεῖ, κ' ἀπ' αὐτὸν τὸ βασιλιά ἀκόμη. Ἦρθα λοιπὸν ἐδῶ νὰ κάνω ἕνα σεντούκι νὰ τὸν βάλω μέσα καὶ νὰ τὸν ρίξω στὸ γιालό.

Ἀχ, παλικάρι μου, τοῦ εἶπε ὁ Δράκος, αὐτὸς ὁ παλιάνθρωπος νᾶναι ἄραγε ποῦ μ' ἔκανε νὰ φάγω τίς κόρες μου, καὶ μ' ἔκλεψε δυὸ τσουβάκια φλωριά, τὴ χρυσὴ τὴ μελιὰ, καὶ τὸ πάπλωμά μου τὸ χρυσοκεντημένον; Ἄν μπορῶ, παιδί μου, μετὰ χαρῆς θὰ σὲ βοηθήσω νὰ τελειώσης γλήγορα τὸ σεντούκι. Ἄς εἶσαι καλὰ, μπάρμπα, τοῦ ἀποκρίνεται ὁ Δεκατρίς, δὲν μπορεῖς νὰ μὲ βοηθήσῃς τώρα. Ἀργότερα ἴσως. Σὰν τέλειωσε ὁ Δεκατρίς, εἶπε στὸ Δράκο. Ἐμπα τώρα ἐσύ μέσα, νὰ βάλω ἐγὼ τὸ καπάκι, καὶ ξετινάξου ὕστερα νὰ δούμε ἂν αὐτὸς ὁ παλιάνθρωπος θὰ μπορέσῃ ν᾿ ἔβγῃ σὰν τὸν βάλω μέσα. Ἦμπε ὁ Δράκος, καὶ σὰν τὸν κάρφωσε ὁ Δεκατρίς, ξετινάχτηκε κ' εἶπε. Βάλε ἀκόμα πέντ' ἔξη καρφιά γιὰ νὰ γίνῃ πιὸ γερό. Σὰν ἔβαλε ὁ Δεκατρίς ὅσα χρειάζονταν, εἶπε ὁ Δράκος πῶς εἶναι ἀδύνατο νὰ

βγῇ ἀπὸ μέσα. Ξεκάρφωσε τώρα τὸ καπάκι νὰ βγῇ ἀπὸ μέσα γιὰτὶ κοντεύω νὰ σκάσω. Ποῦ νὰ νὰ σὲ ξεκαρφώσω, γέρο μου, τοῦ εἶπε ὁ Δεκατρίς, ποῦ εἶμαι ἐγὼ ἐκεῖνος ποῦ σοῦ κλέψα τόσα πράματα, καὶ τώρα ἔρθα νὰ κλέψω κ' ἐσένα τὸν ἴδιον. Ὁ Δράκος σὰν τᾶκουσε φρίνιαξε μὰ δὲν μποροῦσε καὶ νὰ κάνῃ τίποτα. Σὰν τὸν πῆγε ὁ Δεκατρίς στὸ παλάτι, εἶπε τοῦ Βασιλιά νὰ φυλάξῃ μιὰ στιγμὴ νὰ φύγῃ ἐκεῖνος κ' ὕστερα νὰ τὸν ἀνοίξῃ. Σὰν ἔνοιξαν τὸ σεντούκι εἴταν ὅλοι τοῦ παλατιοῦ γύρο στὸ σεντούκι καὶ περιμεναν νὰ δοῦν τὸ Δράκο. Μὰ καθὼς βγήκε, ἄρχισε νὰ τοὺς τρώγῃ ὅλους μὲ τὴ σειρά ὡς ποῦ δὲν ἄφησε κανέναν. Ὑστερα βγήκε κ' ἔφυγε στὸν πύργο του. Ὁ Δεκατρίς πῶθελεν ὅλοι νὰ τὸν καταστρέψουν, πῆγε μὲς στὸ παλάτι κ' ἔγινε ἐκεῖνος βασιλιάς, καὶ ζῇ καὶ βασιλεύει ὡς τὰ σήμερα.

ΖΩΗ

Γλυκὰ λέ' ἡ πεταλοῦδα 'ς τὸν ἀνθό:

— Στάσου ἀνοιχτός, ἀνθέ μου, ἀνόμα λίγο!

Κι' αὐτὸς τῆς ἀπαντᾷ: — Θὰ μαραθῶ,

Μόν φίλει με προτοῦ ὅχ τὸν κάμπο φύγω!

Πλακώνει ἡ νύχτα κ' ἔρχεται ἡ ἀυγή,

Πλὴν τὸ λουλοῦδι τὸ 'βρε πεθαμμένο.

Πέφτει κ' ἡ πεταλοῦδα, ὅταν 'ς τὴ γῆ

Τ' ἀγνάντεψε, καὶ λέει κι αὐτὴ: — Πεθαίνω!

Ἀνοιξη πάλε νέα παντοῦ σκιριῶ

Στὴ φύση, ἀπ' ὅλα σ' ἄνθη πλουτισμένη

Κ' εἰς ἅπτα φύλλα, ὁλεύωδα κλεισά,

Νέα πεταλοῦδα ὠρώχρωμη πηγαίνει.

Καί: — "ὦ, μύοχε! πῶς σὲ ξέρω; — εὐθὺς μιλεῖ.

Καὶ τὸ λουλοῦδι: — "ὦ, γνώριμί μου χεῖρή!

Ποῖν γεννηθούμε ἀθάνατο φίλ!

Μὰς κέντρωσε τὸν περασμένο Ἀπρίλη.

Κίρκυρα

A. ΒΡΑΝΑΣ

ΚΟΥΒΕΝΤΑ

— Χα! χά! χά!

— Μωρὲ μίλα, ἀδερφέ! Τί ἔπαθες;

— Πχ! χά! χά! χά!

— Μπα! Σὲ καλὸ σου! Θὰ μοῦ πᾶς;

— Πχ! Πχ! χά!

— Στὸ διάλογο, πιά! Λέγε!

— Γιὰ τὸν Ἑρμωνα...

— Ἀ!

— Ἐβαλε, λέει, στίχους ἀπὸ ξένα ποιήματα στὴν «Ἀργώ» σὲ Ἀγγλική, σὲ Γαλλική, σὲ Γερμανική γλῶσσα, γιὰ νὰ μᾶς... ξεγελάσῃ! Χα! χά! χά!

— Ὅχι δά!

— Διάβασε τὸ «Ἀστὺ»...

16 τοῦ Δεκέβρη 1905

ΑΝΟΙΤΟΠΟΥΛΟΣ

Η ΚΟΙΝΗ ΓΝΩΜΗ

Ο ΜΟΥΓΚΡΙΟΣ — ΓΚΑΙΤΕΣ

Φίλτατε «Νουμά»,

Ὁ φαιδρότατος διευθυντὴς τοῦ «Ἀκρίτα» — ποῦ πολὺ σωστὰ κάποιος εἶπε πῶς εἶναι: Γκαίτες, ἀφοῦ κάποτε φαίνεται στοὺς δρόμους φορώντας γκαίτες — σὰ νὰ μὴ φτάνανε ὅσες ἀνοησίες εἶπε τελευταῖα στὴν περίφημη φυλλάδα του γιὰ τὴ δημοτικὴ γλῶσσα καὶ τοὺς δημοτικιστάδες, ξεφύτρωσε καὶ στὰ τελευταῖα «Παναθηναῖα» μὲ τὸ τὸ ψευτόνομα «Μούγκριος Σκαόλας» νὰ μουγαρίσῃ διάφορες βρισιὰς καὶ ἀνοησίες γιὰ ἀνθρώπους ποὺ ρεζιλεύονται ἀκόμα κι ἂν παίνεθουν ἀπὸ τὴν ἀφεντιά του.

Ἀπορῶ πῶς ὁ κ. Μιχαηλίδης, ἀνθρώπος πολὺ προσεχτικὸς καὶ φρόνιμος, δέχτηκε τάνύχητα αὐτὰ μουγκρίσματα στὸ περιοδικὸ του; ἀφοῦ καὶ ἡ ἴδιος βρέστηκε στὸν τελευταῖο «Ἀκρίτα» ἀπὸ τὸν ἴδιον τὸ συνεργάτη του, ποῦ ἐκεῖ μουγκρίζει μὲ τὸ ἀληθινὸ του καὶ δοξασμένο ὄνομα καὶ ὄχι μὲ ψευτόνομα.

Δὲν ξέρω ἂν ἔχεις τίποτα προσωπικοὺς λόγους, φίλε «Νουμά», μὲ τὸν κ. Γρ. Ξανόπουλο, μὰ πρέπει νὰν τὴμολογήσῃς πῶς ἡ ἀπομάκρυσή του ἀπὸ τὰ «Παναθηναῖα» ἔβλαψε σημαντικὰ τὸ περιοδικὸ αὐτό, ἀφοῦ πολλοὶ Σάτυροι τῆς πέννης παραιομένανε πότε νὰ φύγῃ ὁ Ξανόπουλος γιὰ νὰ πηδήσουν μέσα καὶ ν᾿ ἀρχινήσουν τὰ ξετσιπίματα χοροπηδήματά τους.

Ὁ φίλος σου

ΚΑΛΙΜΠΙΑΝ

μπερμπατάκος!.. Ξέρει αὐτὸς ἀπὸ τέττα! (φεύγει).

Ο ΔΑΣΚΑΛΟΣ. Νὰ σοῦ πῶ, κορίτσι μου. Φερθήκατε ἄσκημα τότε στὸ Γιάννη. Τί ἔκανε τὸ παιδί; Τὸ καθήκο του σὰν πατριώτης καὶ σὰ φοιτητής... Κι ἀντὶς ὁ πατέρας του νὰν τὸνέ βλογήσῃ γιὰ τοὺς πατριωτικοὺς ἀγῶνες του τὸν ἔβρισε κι ἄτιμο. Νὰ πατέρας, νὰ μάλαμα!

Η ΕΛΠΙΔΑ (τάχα μὲ θαυμασμό). Τὸν καημένο τὸ Γιάννη! Ποῦ νὰν τὸ ξέρει πῶς ἔχει τόσο σοφὸ φίλο καὶ προστάτη!..

Ο ΔΑΣΚΑΛΟΣ. Κάτι παραπάνου ἀπὸ φίλο... Θαμαστή! Θαμάζω τὸν πατριωτισμὸ του καὶ δοξάζω τοὺς ἀγῶνες του!

Η ΕΛΠΙΔΑ. Κ' ἐγὼ σὰς θαμάζω! (Πάει καὶ χτυπάει τὸ ἡλεκτρικὸ κουδούνι τῆς ὑπερβορίας ποῦναι σιμὰ στὴν πόρτα ἀριστερά). Μὰ καὶ τὰ λίγο ἀλαφροῦτσικα καμώματά του;

Ο ΔΑΣΚΑΛΟΣ. Νέος εἶναι καὶ μὲ τὸν καιρὸ θὰ διορθωθῶν... Παιδιαροκαμώματα.

Η ΕΛΠΙΔΑ. Μὰ ὁ Γιάννης δὲν εἶναι Ἀντώνης... Πέρασε τὰ τριανταπέντε καὶ σ' αὐτὴ τὴν ἡλικία... (Ἐρχεται ἡ Μαρὶώ).

Η ΜΑΡΙΩ. Μὲ φωνάζατε, κυρά;

Η ΕΛΠΙΔΑ. Κάνε ἕναν καφέ τοῦ δάσκαλου! (Τὴνέ ξυγώνει καὶ τῆς λέει μουσικά). Αὐτὸς ὁ σαχλὸς

ὁ Φωστήρας ἦρθε στὴν κουζίνα;

Η ΜΑΡΙΩ (χαμογελώντας). Νὰ χαθεῖ ὁ παλιάνθρωπος!

Η ΕΛΠΙΔΑ. Σὲ πείραζε πάλι;

Η ΜΑΡΙΩ. Ναι, ἄπλωσε τὰ ξερά του ἀπάνου μου, μὰ λίγο ἀκόμα καὶ θὰ τὸν περεχούσα μὲ τὴν ἄλυσίδα... Κι ὅπου φύγει φύγει!..

Η ΕΛΠΙΔΑ. Ἀνοίξε τὰ μάτια σου! (Δυνατὰ) Νὰ τοιμάσεις γιὰ τὸ βράδι ὅ,τι σοῦ εἶπα!.. Πήγαινε! (Ἡ Μαρὶώ φεύγει. Στὸ δάσκαλο). Δὲν ξέρετε τί ζῶ ποῦ εἶναι... Πρέπει νὰν τῆς τὴν πείς χίλιες φορές τὴν κουβέντα γιὰ νὰ σὲ νιώσει...

Ο ΔΑΣΚΑΛΟΣ (σὰ νὰ μὴν κόψανε καθόλου τὴ κουβέντα). Εἶναι ὅμως πατριώτης ὁ Γιάννης...

Η ΕΛΠΙΔΑ. Ἀνθρώπος μὲ χρυσὴ καρδιά... δὲ λέω... Μὰ ὁ πατριωτισμὸς του μοῦ φαίνεται λίγο κάλπικος...

Ο ΔΑΣΚΑΛΟΣ (ἀρχίζει νὰ πειράζεται). Μὴ βρίζετε, κυρά μου, σὲ παρακαλῶ ἕναν πρόμαχο τοῦ Εὐαγγελίου... Μπροστὰ μου τουλάχιστο μὴν τὸνέ βρίζετε... Μπροστὰ στὸν πεθερό σου καὶ στὸν ἄντρα σου, ποῦναι κ' οἱ δύο τους...

Η ΕΛΠΙΔΑ (γελαστά). Φίλοι σας...

Ο ΔΑΣΚΑΛΟΣ. Ναι, μὰ καὶ θαμαστὲς τοῦ χυδαίου, μπορεῖς νὰν τὸνέ βρίζεις ὅσο θέλεις καὶ

νὰν τοὺς ἐνθουσιάζεις κιόλας... Μὴν ξεχνᾶς καὶ τᾶλλο, πῶς γιὰ χατίρι τοῦ Γιάννη, ἐπειδὴ καὶ θέλησα μιὰ φορά νὰν τὸνέ διαφραντέψω μπροστὰ στὸν πεθερό σου, θυμωσε ὁ γέρο-Σεβαστὸς καὶ μὲ τρόπο μούδωσε νὰ νιώσω πῶς πρέπει πιά νὰ πᾶψω νὰ προγυμνάξω τὸ ἄγγόνι του...

Η ΕΛΠΙΔΑ. Δὲν ἔχετε δίκιο... Ὁ Ἀντώνης πρόδεψε τόσο ποῦ δὲν τοῦ χρειάζεται πιά προγύμναση. Ἐπειτα, τὸν προγυμνάζει ὁ ἴδιος... Περνάει τὴν ὥρα του μ' αὐτό...

Ο ΔΑΣΚΑΛΟΣ. Χμ! Μὲ τίς χυδαῖες ιδέες του ὁ πεθερός σου θὰ σοῦ τὸν κάνει ξεφτέρη τὸν ἄγγονό του... Ὁ Γιάννης δὲ θὰ προγυμνάστηκε ἀπὸ τὸν πατέρα του καὶ γι' αὐτὸ ἔγινε ἄνθρωπος...

Η ΕΛΠΙΔΑ. Ὅχι δά καὶ τόσο...

Ο ΔΑΣΚΑΛΟΣ (μὲ πείσμα). Ἐγὼ καὶ παρὰ γινε ἄνθρωπος καὶ νὰν τὸ πιστέψεις, ἀφοῦ τὸ λέω ἐγὼ... Ὁ Γιάννης ἐπαίξε τὸ καλύτερο πρόσωπο στὰ Βαγγελικά. Ἐνας ἀπὸ τοὺς ἀρχηγούς τῆς φοιτηταρίας κι αὐτός... Ἡ Πατριδα πολλὰ τοῦ χρωστάει...

Η ΕΛΠΙΔΑ (τάχα σοβαρά). Ἐχουν τόση δύναμη τὰ λόγια σας ποῦ μὲ πείθουν. Ὅτε ὁ Χρυσόστομος εἶπαι...

Ο ΔΑΣΚΑΛΟΣ (σοβαρά). Γιατὶ ὁ λόγος ὁ

Η ΓΛΩΣΣΑ ΤΟΥ κ. ΚΟΡΔΕΛΑ

Φίλοι «Νουμά»,

Ἡ «Ἑστία» τῆς Πέμπτης μᾶς βεβαιώνει πὺς ἡ πριγκηπέσσα Σοφία δὲ μιλάει τὴν καθαρεύουσα ἀλλὰ Ῥωμαίτικα σὺν ὅλοις τοῖς αἰριανοῦς ὑπηκόους. Τῆς, κὶ ἕδικο εἶχε ἡ «Ἀκρόπολις» νὰ παραπονεθεῖ γὰρ τὴν Πριγκηπικὴ γλῶσσα. Ἡ «Ἑστία» λέει κὶ αὐτὸ ἀκόμα· πὺς ἀλλοῦς μίλησε ἡ Πριγκηπέσσα στὸ συστάσιο κὶ ἀλλοῦς ἐμετέδωκε τοὺς λόγους τῆς δ κ. Κορδέλας, ὁ ὁποῖος εἶναι ὑπέρμαχος τῆς καθαρεύουσας.

Σπουδαία πληροφορία αὕτη πὺς μᾶς μαθαίνει δυὸ πολὺ σπουδαία πράγματα· πρῶτο πὺς ὁ κ. Κορδέλας εἶναι ὑπέρμαχος τῆς καθαρεύουσας (συγκρίνηση μεγάλη στὸ Χρηματιστήριον!) καὶ δεύτερο πὺς ὁ κ. Κορδέλας εἶναι τόσο ἀσεβὴς ὥστε νὰ μεταφράζει τὰ ξένα λόγια, καὶ μάλιστα τὰ Πριγκηπικά, καὶ νὰν τὰ παρουσιάζει στὸν κόσμον σύμφωνα μὲ τὰ καθαρεύοντα γούστα του.

Τράβα λοιπόν... κορδέλα καὶ λόγου σου καὶ χαίρεται τον.

Διός σου
ΚΛΩΣΤΗΣ

ΜΙΑ ΕΠΙΣΤΟΛΗ

ΤΗΣ ΕΘΝΙΚ. ΤΡΑΠΕΖΗΣ

Πρὸς τὴν διεύθυνσιν τῆς ἐφημερίδος «Νουμά».

Κύριε Διευθυντά

Ἐν τῷ χθεσινῷ φύλλῳ τῆς «Ἑστίας» ἐδημοσιεύθη κατάλογος τῶν κατὰ τὴν τελευταίαν κληρώσιν τῆς 19ης Δεκεμβρίου 1 Ἰανουαρίου κληρωθεισῶν μετὰ λαχνῶν ὁμολογιῶν τοῦ λαχειοφόρου ἡμῶν δανείου 60,000,000 φράγκων σὺν τῇ πληροφορίᾳ ὅτι οἱ λαχνοὶ εἰσὶ πληρωτέοι τῇ 2/15 Ἰουνίου 1906 εἰς τραπεζικὰ γραμμάτια.

Ἡ τοιαύτη περὶ πληρωμῆς πληροφορία τῆς «Ἑστίας» ἐστὶν ἐσφαλμένη, καθόσον συμφώνως τοῖς ὅροις τοῦ σχετικοῦ προγράμματος οἱ λαχνοὶ τοῦ δανείου ἡμῶν τούτου εἰσὶ πληρωτέοι εἰς πραγματικὰ φράγκα.

Μετὰ πλείστης ὑπολήψεως

Ἀθῆναι 20 Δεβρίου 1905.

(Ἐκ τοῦ γραφείου τῆς Ἑθνικῆς Τραπεζῆς).

ἑμὸς ἡ ἀλήθεια ἐστίν... (Μιτάνει ὁ γέρο-Σεβαστός ἀκουμπώντας στὸ μηρτίσο τοῦ Ἀποστόλη καὶ σιγοκουβεντιάζοντας μαζί του). Γεῖά σου, Ἀποστόλη!.. Τί μοῦ γίνεσαι, ξάδερφε;

Ο ΓΕΡΟ-ΣΕΒΑΣΤΟΣ. Μπά! Ὁ δάσκαλος!.. (Τοῦ Ἀποστόλη) Λές λοιπόν, παιδί μου, νὰ μᾶς γῆρε;

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΗΣ. Μπορεῖ νῆρθε, πατέρα.

Ο ΓΕΡΟ-ΣΕΒΑΣΤΟΣ. Νῆρθε; Τὸ πιστεύεις πὺς μπορεῖ καὶ νῆρθε; Ἄχ, κὶ ὁ λόγος σου νῆ-βγαίνει ἀληθινός...

Η ΕΛΠΙΔΑ (χαϊδέροντάς τον). Ποῦ τὸ ξέρεις, πατερούλη; Ὁ Θεὸς εἶναι μεγαλοδύναμος καὶ κάνει κάθε μέρα θάματα...

Ο ΓΕΡΟ-ΣΕΒΑΣΤΟΣ (πὺς τὸν καθίζουσε σὲ πολυθρόνα, σιμὰ στὸ τραπέζι). Γίνονται θάματα, καὶ τέτια μεγάλα θάματα, καὶ σήμερα;

Ο ΔΑΣΚΑΛΟΣ. Κ' ἐγὼ τὸ πιστεύω πὺς θῆρθε ὁ Γιάννης...

Ο ΓΕΡΟ-ΣΕΒΑΣΤΟΣ. Τὸ πιστεύεις καὶ λόγου σου; Καὶ χαίρεσαι γι' αὐτό;

Η ΕΛΠΙΔΑ. Ὁ δάσκαλος, πατέρα, τὸν ἀγαπάει πολὺ τὸ Γιάννη μας...

Π ΔΑΣΚΑΛΟΣ. Παραπολὺ μάλιστα... Ἐναν πρόμαχο...

Η ΕΛΠΙΔΑ (σιγά). Μὴ γιὰ τὸ Θεό!..

ΦΟΝΟΠΑΖΑΡΟ ΒΙΟΜΑΔΙΑΤΙΚΟ

Ἀπὸ Πέμπτη δὲ Πέμπτη

Υπουργὸς Ἑσωτερικῶν ὁ Ν. Καλογερόπουλος

Σκοτωμοί. Ἐπαρχίαι 2.

Λαβωμοί. Περιχίας 1 (ἀπὸ καρῖτσα). Ἐπαρχίαι 5.

Ἀλειμῆς. Ἀθήνα 1, Περαιὰς 4, Ἐπαρχίαι 3.

Σημ. Λεωθὸ πολὺ τὸ σημερινὸ μᾶς Φονοπάζαρο.

Ἡ ὅλος ὁ κόσμος εἶταν τραβηγμένος ἀπὸ τὴ δίκην τοῦ Κωσταγερακάρη κ' ἔτσι δὲν ἔδιδε νὰ σκοτω-ναι, ἢ οἱ φημερίδες, πικραμένες ὅλες ἀπὸ τὴ δίκην, δὲν εἶχαν τόπο νὰ γράψουν καὶ τὰ ἐγκλήματα. Κάτι τέ-τιο θὰ τρέχει, γιὰτὶ σὰ δύσκολο νὰ παραδεχτεῖ κα-νεὶς πὺς μέσα σὲ ὀχτὼ μέρες γενήκανε σ' ὅλο τὸ Κράτος δυὸ σκοτωμοὶ καὶ πέντε λαβωμοί.

Ο ΦΟΝΟΓΡΑΦΟΣ

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

κ. Ο. Π. Τὰ γράψαμε τότες φορές πὺς δὲ δημοσιεύου-με τίποτα ἢ δὲν ξέρομε ποῖος μᾶς τὸ στέλνει. Γιατὶ δὲ μᾶς γράφεις καὶ τὸνομά σου; Μήπως τὸ ποίημα εἶναι προ-σωπικὴ διατριβὴ καὶ κρύβεται; — κ. Νικ. Ἀν. Ὁ κ. Δῆμ. Δῆμ. τῆς «Ἐσπερινῆς», μαθαίνουμε, δὲν εἶναι Κινέ-ζος, κὶ ἂς μοιάζει μὲ Κινέζο καὶ τὸνομά του καὶ τὸ μου-τρο του. Τί νόστιμο πὺς γράφει καὶ τί σοφὰ ψέματα; — κ. Στ. Α. Λάδαμ τὸ χερόγραφο καὶ σ' εὐχαριστοῦμε. Θὰν τὸ διαβάσουμε. Ἡ «Ἀργώ» τοῦ Ἑρμοῦα πουλιέται στὸ βιβλιοπωλεῖο τῆς «Ἑστίας» 3 δραχμῆς. Ὁ «Ἀσω-τος» θὰ βγεῖ καὶ σὲ βιβλίο. — κ. Οὐρ. Παπαμ. Αχμ. Ρουσ. Λάδαμ τὴ συντρομὴ τοῦ 1906 καὶ σὰς εὐχαριστοῦ-με. — κ. Α. Π. στὴν Πόλη. Ὁ Ἀντρέας δὲ μᾶς ἔ-γραψε καθόλου. Ἐγραψε ὅμως στὴν «Ἀκρόπολιν» κ' ἀπὸ καὶ μαθαίνουμε πὺς ζεῖ καὶ βασιλεύει. — κ. Β. Πασχ. Δὼ καὶ ὁμπρὸς τὸ φύλλο θὰ σὰς στέλνεται στὸ κατατόπι πὺς μοῦ γράφετε.

Ὁ Ἀρκεσίλαος ἔλεγεν: Ὅπως ὅπου ὑπάρχουν πολλοὶ γιαντροὶ εἶναι καὶ πολλὲς ἀρρώστειες, ἔτσι ὅ-που ὑπάρχουν καὶ πολλοὶ νόμοι, ἐκεῖ κ' ἡ ἀδικία εἶναι πολὺ μεγάλη.

Ἄν ἐξοῦσε σήμερα κὶ ἔδωλε τὴν πλημμύρα πὺς ὑπάρχει στὴν Ἑλλάδα ἀπὸ νόμους, τί θῆλεγε τάχα;

Ο ΓΕΡΟ-ΣΕΒΑΣΤΟΣ. Τί εἶπες; Ἐναν πρό-μαχο... Γιὰ ποῖον πρόμαχο μίλησε;

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΗΣ. Δὲν καλὰ κουνεῖς, πατέρα... Ἄλλο εἶπε ὁ δάσκαλος...

Ο ΔΑΣΚΑΛΟΣ. Βέβαια, ἄλλο...

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΗΣ. Ποῦ λές, πατέρα, ἔν ἔρθε ὁ Γιάννης...

Ο ΓΕΡΟ-ΣΕΒΑΣΤΟΣ. Αἶ, ἔν ἔρθε...

Η ΕΛΠΙΔΑ. Ἐγὼ θαρρῶ πὺς ἔρθε...

Ο ΓΕΡΟ-ΣΕΒΑΣΤΟΣ. Ἦρθε; Πότε ἔρθε;

Ο ΔΑΣΚΑΛΟΣ. Θαρρῶ μάλιστα πὺς τὸν εἶδα...

Ο ΓΕΡΟ-ΣΕΒΑΣΤΟΣ (μὲ λαχτάρα). Τὸν εἶδες; Καὶ δὲ μιλάς, χριστιανέ, τόση ὥρα; Τοῦ μίλησες; Σοῦ μίλησες; Πές μου τὰ ὅλα, τίποτα μὴν ἀφίσεις, ἔτσι νὰ μοῦ ζήσεις... ξάδερφε!..

Ο ΔΑΣΚΑΛΟΣ. Μὴν κάνεις ἔτσι... Θαρρῶ πὺς τὸν εἶδα... Μπορεῖ ὅμως νὰ μὴν εἴτανε κὶ ὁ ἴδιος... Μπορεῖ νῆταν κάνας ἄλλος πὺς νὰν τοῦμοιᾶζε...

Ο ΓΕΡΟ-ΣΕΒΑΣΤΟΣ (σὺν ἀπὸ μέσα του). Δάσκαλος!.. Πάντα δά-καλος... Σ' ὅλα δάσκαλος...

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΗΣ. Ποῦ ξέρεις, πατέρα... Μπο-ρεῖ νῆτανε κὶ ὁ ἴδιος...

Ο ΔΑΣΚΑΛΟΣ. Μπορεῖ!..

Ο ΑΝΤΩΝΗΣ (ἀνοίγει τὴν τζαμόπορτα καὶ μπαίνει τρέχοντας). Παπού!... Πατέρα!... Ὁ Γιάννης!... Ὁ Θεὸς ὁ Γιάννης!..

ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἐντοκοὶ καταθέσεις

Ἡ Ἑθνικὴ Τράπεζα δέχεται ἐντόκους καταθέσεις εἰς τραπεζικὰ γραμμάτια καὶ εἰς χρυσόν, ἤτοι εἰς φράγκα καὶ λίρας στερεῖνας ἀποδοτέας εἰς ὀρισμένην προθεσμίαν ἢ διαρκεῖς. Αἱ εἰς χρυσὸν καταθέσεις καὶ οἱ τόκοι αὐτῶν πλη-ρῶνται εἰς τὸ αὐτὸ νόμισμα εἰς ὃ ἐγένετο ἡ κατάθεσις· εἰς χρυσὸν ἢ δι' ἐπιταγῆς ὀφειλῆς (chèque) ἐπὶ τοῦ ἐξω-τερικοῦ καὶ ἐπιταγῆν τοῦ ὁμολογιοῦχου.

Τὸ κεφάλαιον καὶ οἱ τόκοι τῶν ὁμολογιῶν πληρώνον-ται ἐν τῷ Κεντρικῷ Καταστήματι καὶ τῇ αἰτήσῃ τοῦ κα-ταθέτοντος τῷ Ἰποκαταστήματι τῆς Τραπεζῆς, ἐν Κερ-κύρᾳ Κεφαλληνίᾳ καὶ Ζακύνθῳ διὰ τῶν ὑποκαταστημάτων τῆς Ἰονικῆς Τραπεζῆς.

Τόκοι τῶν καταθέσεων

1	1) 2	ταῖς 0) 0	κατ' ἔτος διὰ καταθ. 6 μηνῶν
2	"	0) 0	" " " 1 ἔτους
3	1) 2	" 0) 0	" " " 2 ἔτων
2	"	0) 0	" " " 4 ἔτων
4	"	0) 0	" " " 5 ἔτων

Αἱ ὁμολογίαι τῶν ἐντόκων καταθέσεων ἐκδίδονται κατ' ἐκλογὴν τοῦ καταθέτου νομαστικῇ ἢ ἀνώνυμῃ.

ΜΙΑ ΔΡΑΧΜΗ

τὸ ἔνκ, κ' εἰς φρ. χρ. γιὰ τὸ ἐξωτερικόν, πουλιεῖντα τὰ γραφεῖα μᾶς τὰκόλουθα βιβλία:

Τοῦ Ψυχάρη «Ταξίδι» (σελ. 502) καὶ «Ὀνειρο τοῦ Γιαννίρη» (σελ. 268).

Τοῦ Πάλλου «Ἡλιος καὶ φεγγάρι» (σελ. 120)

Τοῦ Φωτιάδη Τὸ Γλωσσικὸν ζήτημα καὶ ἡ ἐκπαιδευτικὴ μᾶς ἀναγέννησις (σελ. 405).

Τοῦ Ἐδδαλιώτη «Ἰστορία τῆς Ῥωμοσύνης» σελ. 320; καὶ «Μαζώχτρα, Βρουκόλακας κλπ.» (σελ. 269).

Τοῦ Ἑρμοῦα «Τῆς Ζωῆς» (σελ. 194).

Τοῦ Φιλίντα Γραμματικὴ τῆς Ῥωμεικῆς γλώσσας (μέρ. Α') (σελ. 96).

Τοῦ Λόγγου «Δάφνης καὶ Χλόη» (χαρτοδε-μένο) μεταφρ. Ἡλ. Πουτιερῆς (σελ. 86).

Τοῦ Εὐριπίδου «Μήδεια» μεταφρ. Γιάννη Περιγαλιτῆ (σελ. 59).

Τοῦ Σοφοκλέους Αἴας. Μετάφρ. Ζήσιμου Σί-δερχη (σελ. 61).

Τοῦ Χ. Ἀντρεάδου «Ὁ Μὲγ' Ἀλέξανδρος» (σελ. 192).

Τοῦ Δ. Η. Γαγκόπουλου «Ζωντανοὶ καὶ Πεθαμμένοι» δράμα — «Ἡ Χρυσάυχη» καὶ «Τάφος στὸ Γκιλόν» δηγήματα (σελ. 78).

Ἡ ΙΛΙΔΑ, μεταφρασμένη ἀπὸ τὸν κ. Ἀλέξ Πάλλη (σ. 416) δρ. 2 καὶ φρ. χρ. 2 στὸ ἐξωτερικόν.

Ἡ «ΜΑΤΙΑ» τοῦ Γ. Ἀθάκου δρ. 1.50

Ο ΓΕΡΟ-ΣΕΒΑΣΤΟΣ (σηκώνεται). Ἐδῶ, Ἀντώνη μου... Παιδί μου!.. Ποῦν τονε;.. Πῶς τὸν εἶδες;

Ο ΑΝΤΩΝΗΣ. Κάθεται κάτου στὴ σκάλα καὶ ντρέπεται νῆνεθεῖ!..

Ο ΓΕΡΟ-ΣΕΒΑΣΤΟΣ. Ντρέπεται νῆνεθεῖ στὸ σπῆτι τοῦ πατέρα του!.. Στὸ σπῆτι του; (Ἡ Ἑλ-πίδα τρέχει κατὰ τὴν πόρτα· ὁ Ἀποστόλης κὶ ὁ δά-σκαλος τραβᾶνε κατὰ τὰ παράθυρα νὰ ἰδοῦνε). Στα-θῆτε!.. Ὁ πατέρας θάνοῖζε τὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ του καὶ τὴν ἀγκαλιὰ του στὸ παιδί του!.. (Τραβᾶνε σιγὰ σιγὰ κατὰ τὴν τζαμόπορτα καὶ τὴν ἀνοίγει διά-πλατα. Περιμένει Ἡ Ἑλπίδα, ἀκουμπισμένη σὲ μιὰ ἐταζέρα, κλαίει. Ὁ Ἀποστόλης πάει καὶ κάθεται στὴν πολυθρόνα πὺς καθόταν πρὶν ὁ γέρο-Σεβαστός. Ὁ δάσκαλος ξαπλώνεται στὸν βῆνι, παίρνει τὴ φη-μερίδα σὰ χέριον καὶ διαβάζει. Ὁ Ἀντώνης βολ-σκεται πίσω ἀπὸ τὸ γέρο-Σεβαστό).

Ο ΓΙΑΝΝΗΣ (ἀνεβαίνοντας στὸ κεφαλόσκαλο, μὲ σκυμμένο τὸ κεφάλι). Πατέρα!..

Ο ΓΕΡΟ-ΣΕΒΑΣΤΟΣ. Παιδί μου!.. Στὴν ἀγ-καλιὰ μου! (τονε σφίγγει στὴν ἀγκαλιὰ κλαίοντας).

Ο ΔΑΣΚΑΛΟΣ (ἀφίνοντας τὴ φημερίδα, κοι-τάζει κάμποση ὥρα πατέρα καὶ γιὸ, καὶ ξεφαντίζει κἀπὼς θεατρικῶς). Τὸ χαμένο πρόβατο ξαναγύρισε στὴ στέγη!..

(Τελιώνει τὸ πρῶτο μέρος).